

EGRESSY Zoltán

Boldog babák

A nap megmézesíti a haját, ahogyan belesüt, barna, de milyen gyönyörűen barna, nincs gyűlöletesebb emberfajta, mondja, mint a hóban esernyővel járó, aztán kérdez, van-e meghatóbb a kislányához leguggoló apukánál, nézi vele a szépszínű körömlakkokat ő is, nincs gyűlöletesebb és nincs meghatóbb, igaza van, a napot hold váltja, talán boldog babák lehetnénk ketten még de ő nem biztos hogy ezt akarja sőt az sem, hogy hozzám beszél, hold helyére nap lép, visszatér, ahogy rendesen, józanság üti fel a fejét, nem látszik már megmézesedettnek a szerény barna haja, az lehetett, de most már eléggé felidézhetetlen, szép volt, igaz se, offenzíven érdeklődtem iránta, mondják, meghatódtam és utálkoztam is valamin, lehet, ilyen a betelesült szerelem.

Ami történt

Szagatott, ugató hangokat adnak ki, sűrű köderdőbe futnak szét előled. Folyamataid ritmusait figyelik, sejtésre, selejtezésre nem ügyelnek.

Azt mondják, az árulásaid tükrei, jobb bíznod bennük, mert rajtuk áll a sorsod. A hibátlan összhangok szerelmeseként gyeplőjüket már fegyelmezetten hordod.

Mindent sajnálsz, ami nem jött el időben, mindent bánasz, ami nem történt meg, haraggal fogadod, mit a ködök mögül mondanak, s ki tudja, hova viszed majd el magaddal.